

El lector expone

Pares desesperats

Treballo en una granja escola on fem educació emocional i, l'altre dia, un pare em comentava amb to perplex: "Tinc dues carreres, una empresa amb cinquanta treballadors, els quals gestiono sense gaires dificultats, i em sento incapaç de controlar el meu fill de només quatre anys". Buscava una resposta, una fórmula màgica que li funcionés, algú que li expliqués allò que ell no entenia tot i la seva extensa formació acadèmica i experiència professional.

Cada dia veig més pares perduts, desorientats, que no comprenen per què la seva criatura d'un pam no els fa cas, o els qüestiona, o els mana, o ploren infatigables fins aconseguir el que volen tot i ells explicar-los pacientment els motius.

Obsessionar-nos amb ser pares perfectes és un dels motius, ja que la por de cometre un

petit error ens provoca temor i inseguretat, i els fills se n'adonen i se n'aprofiten amb astúcia. Una altra de les raons és aquest segrest de la infància en què viuen molt nanos, amb currículums acadèmics exigents, agendes plenes i estressants enmig d'un ambient accelerat on tothom sempre té pressa. Els nens són nens i necessiten jugar, riure amb els pares i temps, temps per relaxar-se, per investigar i per provar.

Si renunciem a ser pares perfectes ens relaxarem nosaltres i les nostres criatures, i si a més som fermes, els posem límits clars sense por, i deixem de sobreprotegir-los, veureu que la seva conducta canviarà i vosaltres ja no sereu uns pares desesperats. L'estiu que s'apropa és l'oportunitat per provar-ho.

CRISTINA GUTIÉRREZ
Santa Maria de Palautordera